

Bogății de nepătruns

2. Hristos, Răscumpărătorul nostru

Abia studiul tuturor aspectelor sub care Hristos ne este prezentat în Scriptură ne face capabili pentru înțelegerea a ceea ce El este cu privire la noi și pentru noi, precum și pentru înțelegerea plinătății adevărului mântuirii noastre. Am studiat deja pe Hristos ca Mântuitor al nostru; și unora ar putea să le pară că acest titlu ar include și ceea ce El este ca Răscumpărător al nostru; însă la o ilustrare mai detaliată a acestui subiect vom constata că noi ne lovim de aspecte noi, și anume atât cu privire la drumul Său cât și cu privire la atitudinea necesară din partea noastră.

Realmente este așa, că mai întâi El a înfăptuit lucrarea de răscumpărare, înainte ca El să poată fi arătat ca Mântuitor; căci numai pe baza lucrării Sale înfăptuite El poate salva. De aceea din partea lui Dumnezeu răscumpărarea se arată în salvare: noi vorbim dimpotrivă în ordinea în care sufletul înțelege pe Hristos.

Este deja remarcabil în sine însuși că Noul Testament, care vorbește totuși mult despre El, în nici un loc nu-I acordă titlul acesta. Într-adevăr despre El se spune, că El ne-a răscumpărat, și despre noi se spune, că avem răscumpărarea în sângele Lui; însă niciodată El nu este denumit ca Răscumpărător al nostru. În Vechiul Testament dimpotrivă titlul acesta se întâlnește deseori (vezi Iov 19.25; Psalm 19.14; 78.35; Isaia 41.14; 43.14; 44.6; 47.4; 49.26; printre altele). Însă faptul că Hristos ne-a răscumpărat și prin aceasta este Răscumpărătorul nostru se poate găsi aproape în fiecare carte a Noului Testament. Când bătrânii din cer văd cum Mielul ia cartea planurilor lui Dumnezeu, ei cântă o cântare nouă cu cuvintele: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune ...” (Apocalipsa 5.9). De aceea Dumnezeu era în fiecare epocă un Salvator, din care cauză nu este nici un alt subiect care ar fi mai demn pentru studiul nostru.

În scrierile ebraice se folosesc două cuvinte, care vorbesc despre adevărul răscumpărării: unul înseamnă „a plăti înapoi”, „răscumpărare prin plata banilor de răscumpărare”; celălalt înseamnă „dezlegare” și este folosit prin urmare asemănător ca prima expresie; însă înțelesul lui primordial este „dezlegare”, „eliberare”. În Noul Testament dimpotrivă se folosește numai un singur cuvânt, dar care în înțelesul lui cuprinde ambele cuvinte ebraice, și anume: „eliberare după primirea banilor de răscumpărare.” Prin urmare cuvântul „răscumpărare” include două gânduri: plata banilor de răscumpărare precum și eliberarea care urmează după aceea: eliberarea noastră și starea în care am fost aduși prin eliberare.

Înainte să fim capabili să privim pe Hristos ca Răscumpărător al nostru, trebuie mai întâi să privim starea în care eram și care a determinat venirea Sa în acest caracter. Nu este vorba numai de faptul că noi eram păcătoși. „De aceea, după cum printr-un singur om păcatul a intrat în lume, și prin păcat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, pentru că toți au păcătuit” (Romani 5.12). Prin urmare, prin păcat moartea domnea peste toată lumea.

Însă, oricât de îngrozitor ar suna o astfel de afirmație, aceasta nu era totul. Prin căderea omului – păcatul lui – satan a dobândit drepturi asupra lui și posedă puterea morții, pe care el a instaurat-o ca judecată dreaptă a lui Dumnezeu (Evrei 2.14). Și deoarece toți au păcătuit, el a devenit „stăpânitorul lumii acesteia” (Ioan 12.31; 16.11) și „dumnezeul lumii acesteia” (2 Corinteni 4.4), în timp ce el ține toți oamenii sub autoritatea și lanțurile sale (Faptele Apostolilor 26.18; Coloseni 1.13). Deci noi eram într-o captivitate lipsită de speranță, prin păcatele noastre eram vânduți autorității lui satan, care ne stăpânea și apăsa sufletele noastre cu severitatea aspră a robiei sale. Astfel noi eram nu numai total lipsiți de ajutor, ci și total lipsiți de speranță; căci prin păcatul nostru propriu eram căzuți sub pedeapsa cu moartea și prin aceasta puterii lui satan; și deoarece nu aveam posibilitatea să aducem banii de răscumpărare, eram veșnic captivi, cu excepția cazului în care intervenea cineva din exterior, care ar fi fost capabil și dispus să ne elibereze din fortăreața de detenție. De aceea și Pavel spune: „Și voi erați morți în păcatele voastre, în care ați umblat odinioară, potrivit veacului lumii acesteia, după căpetenia autorității văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării” (Efeseni 2.1,2).

Aceasta era starea noastră. Noi nu am corespuns cerințelor lui Dumnezeu adresate nouă și drept urmare am căzut sub pedeapsa păcatului. Totodată, pe lângă aceasta, am ajuns în domeniul de stăpânire al lui satan, care ne stăpânea prin puterea morții, prin care el exercita sentința lui Dumnezeu asupra noastră ca urmare a păcatelor noastre. În timpul acesta nu numai că noi nu aveam nici un drept la Dumnezeu, ci eram expuși pedepsei drepte pentru păcatele noastre, de care El, potrivit planului harului Său, deoarece El este bogat în îndurare, ne-a răscumpărat în dragostea și îndurarea Sa, și anume nu cu lucruri pieritoare, cum ar fi aurul și argintul ..., ci prin sângele prețios al lui Hristos, ca al unui Miel fără cusur și fără pată (1 Petru 1.18).

Vrem acum să ne gândim mai detaliat în ce fel a fost realizată răscumpărarea noastră. Privită în mod exact ea a constat din două părți: din prețul plătit și din eliberarea realizată; cerințele îndeplinite ale lui Dumnezeu și eliberarea noastră din mâna și puterea lui satan. Ambele le regăsim în exemplul istoric al răscumpărării lui Israel.

1. Prețul plătit sau banii de răscumpărare. Adresându-Se ucenicilor Săi, Domnul nostru preamărit a spus: „După cum Fiul Omului n-a venit ca să I se slujească, ci ca El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți” (Matei 20.28). Într-un alt loc din Scriptură citim, că Hristos „... S-a dat pe Sine Însuși preț de răscumpărare pentru toți, mărturia ar fi trebuit dată la timpul ei” (1 Timotei 2.6). Că El S-a dat la moarte, aceasta corespunde unui alt loc citat în Scriptură: „El Și-a dat viața”. Ce înseamnă aceste afirmații se poate explica pe baza unui loc din Vechiul Testament: „Pentru că viața cărnii este în sânge și vi l-am dat pentru altar spre a face ispășire pentru sufletele voastre; pentru că sângele este cel care face ispășire pentru suflet” (Levitic 17.11). De aceea și: „fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9.22). De aceea și viața lui Hristos constituie banii de răscumpărare a noastră, căci viața este în sânge. Acesta era prețul care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră. De aceea Pavel mai spune și: „în El avem răscumpărarea prin sângele Lui” (Efeseni 1.7); și Petru spune în locul tocmai citat că noi am fost răscumpărați prin sângele prețios al lui Hristos. Nu este de mirare, că el numește „prețios” acest sânge, în timp ce el slujea să îndeplinească toate cerințele unui

Dumnezeu sfânt cu privire la noi, așa că El putea pe această bază să vestească tuturor răscumpărarea. Căci cu adevărat este așa, că prin sângele Său nu numai cerințele lui Dumnezeu au fost satisfăcute, ci valoarea lui era așa nespuse de mare, căci Hristos tocmai prin faptul că Și-a vărsat sângele a glorificat pe Dumnezeu în tot ce era El, în orice însușire a caracterului Său. Astfel El poate îndreptăți pe o bază dreaptă pe oricine care crede în Isus. Da, chiar mai mult, El Se glorifică pe Sine, prin aceea că aduce la Sine pe fiecare credincios, îl face copil al Său; dar dacă îl face fiu, îl face și moștenitor, moștenitor al lui Dumnezeu și moștenitor împreună cu Hristos (Romani 8.17)!

Deci sângele lui Hristos este prețul de răscumpărare; și de aceea, oricine stă sub protecția lui, este salvat pentru veșnicie de judecată. Aceasta a fost conturat deja la Israel în Egipt. Când Dumnezeu S-a hotărât să lovească țara Egipt și ca judecător s-o cerceteze, prin aceasta s-a pus și problema păcatului: poporul Său, Israel, ar fi trebuit să aibă parte la fel de lovitura nimicitorului ca și egiptenii. Cum putea Israel să fie cruțat pe drept, așa cum egiptenii au fost condamnați pe drept? Într-unul din mesaje Sale adresate lui faraon se spune: „Și Eu voi face o răscumpărare între poporul Meu și poporul tău” (Exod 8.23); și aceasta a avut loc în mod remarcabil atunci când Moise la indicația Domnului a chemat la sine pe toți bătrânii lui Israel și a zis: „Și Moise i-a chemat pe toți bătrânii lui Israel și le-a zis: «Alegeți și luați miei, după familiile voastre, și înjunghiați paștele. Și luați un mănunchi de isop și muiati-l în sângele care va fi în vas și stropiți pragul de sus și cei doi ușori ai ușii cu sângele care va fi în vas; și nimeni dintre voi să nu iasă la intrarea casei lui până dimineața. Și Domnul va trece ca să-i lovească pe egipteni; și va vedea sângele pe pragul de sus și pe cei doi ușori ai ușii și Domnul va trece pe lângă intrare și nu-l va lăsa pe nimicitor să intre în casele voastre, ca să lovească.»” (Exod 12.21-23) Deci Domnul a răscumpărat poporul Său prin sânge, o referire la sângele Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii (Ioan 1.29). Să observăm însă o diferență importantă: pentru toți era valabilă porunca să stropească sângele ca mijloc de protecție. Dar dacă poporul nu ar fi îndeplinit în ascultarea credinței indicația dată, nici el nu ar fi fost protejat. Tot așa și acum sângele lui Hristos este suficient ca protecție pentru lumea întreagă; însă faptul acesta nu va folosi la nimic atâta timp cât lipsește credința. „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața eternă” (Ioan 3.16). „... pe care Dumnezeu L-a rânduit ca ispășire [sau: scaun al îndurării], prin credința în sângele Lui” (Romani 3.25).

2. Deci prima parte a răscumpărării constă în plățirea banilor de răscumpărare; și aceasta a avut loc, așa cum am văzut, prin sângele lui Hristos. Însă Israel nu a fost pe deplin răscumpărat, atâta timp cât el era în Egipt, chiar dacă stătea sub protecția sigură a sângelui. De aceea partea a doua a răscumpărării sau întregirea ei a fost lucrată prin aceea că Dumnezeu i-a scos din Egipt cu mâna ridicată și braț tare, și i-a trecut prin Marea Roșie și a nimicit pe faraon cu toată oștirea lui în apele învolburate ale acesteia. Pe baza sângelui vărsat Dumnezeu poate acum, după ce cerințele Lui ca Judecător au fost împlinite, acționa ca Eliberator pentru poporul Său, motiv pentru care El i-a scos cu putere din Egipt. Abia acum – însă nu mai devreme, cât timp ei se aflau în Egipt -, ei puteau cânta: „Domnul este țaria mea și cântarea mea. Și El a fost salvarea Mea. ... Prin bunătatea Ta, ai condus poporul pe care l-ai răscumpărat; l-ai călăuzit prin puterea Ta spre locuința Ta cea sfântă” (Exod 15.1-13). Abia începând din momentul acesta ei sunt un popor răscumpărat.

Tot așa este și la credincioșii de astăzi: atâta timp cât ei nu cunosc nici o eliberare, nu se poate spune că ei sunt răscumpărați. Ei nu sunt numai protejați prin sânge, ci ei sunt și scoși nevătămați din domeniul de autoritate al dușmanului – prin moarte și judecată -, prin moartea și învierea lui Hristos. Deoarece în cazul lui Israel era vorba de un eveniment istoric, stropirea

sângelui și traversarea Mării Roșii erau în mod necesar două faze succesive. Însă acum lucrarea lui Hristos a fost înfăptuită, în moartea Sa și în învierea Sa, și ea corespunde celor două faze. Într-adevăr este pe deplin adevărat, ca și noi să înțelegem succesiv cele două faze – protecția sângelui și eliberarea; însă nu este nici un motiv pentru care să nu se poată primi și savura în același moment plinătatea răscumpărării. Și dacă aceasta s-ar înțelege mai mult, atunci s-ar vesti de cele mai multe ori o Evangheliie deplină; din păcate numai rareori ea este mai mult decât iertarea păcatelor, așa că sufletele sunt ținute în nesiguranță cu privire la mântuirea deplină, pe care Dumnezeu a adus-o în Hristos.

Probabil ar fi bine să explicăm mai clar cum are loc libertatea noastră în Hristos. De aceea este foarte important să se știe, că Dumnezeu prin moartea lui Hristos a rezolvat nu numai problema păcatelor noastre (vina noastră), ci și problema păcatului (a naturii noastre rele). „Pentru că ceea ce Legea nu putea să facă, întrucât era slabă prin carne, Dumnezeu, trimițând pe propriul Său Fiu, în asemănare cu carnea păcatului, a condamnat păcatul în carne” (Romani 8.3). Prin aceasta El a judecat deja deci păcatul de la rădăcină; și de aceea și Hristos în moartea Sa a lovit toată puterea lui satan și a distrus-o; așa cum Dumnezeu în Marea Roșie a zdrobit toată puterea Egiptului, o imagine a puterii lui satan. Din aceasta rezultă, că credința în Hristos mă scoate prin moartea Sa din starea veche, în care mă aflam – din Egipt -, și prin învierea Sa mă duce pe un loc nou – un loc în Hristos -, unde nu numai nu mai are loc nici o judecată, ci și unde Legea Duhului vieții în Hristos Isus m-a eliberat de legea păcatului și a morții (Romani 8.1,2). Drept urmare Dumnezeu poate acum spune credincioșilor: „Dar voi nu sunteți în carne, ci în Duh, dacă, în adevăr, Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi” (Romani 8.9). De aceea răscumpărarea noastră este desăvârșită; Dumnezeu a acționat pentru noi, prin aceea că sângele lui Hristos a fost suficient și a satisfăcut pe deplin cerințele Sale; și El ne-a scos din starea noastră veche, la Sine Însuși. „Prin puterea Sa ne-a călăuzit spre locuința Sa cea sfântă”. Noi am trecut deja prin moarte în viață; moartea și judecata sunt deja pentru totdeauna înapoia noastră. Deci noi nu mai suntem în carne, văzuți ca și copii ai lui Adam; ci pentru că am murit cu Hristos, s-a desfăcut și acea cătușă care ne ținea legați de starea aceea; și acum noi suntem în Hristos, acolo unde este El, și drept urmare suntem un popor răscumpărat. Noi știm acum că toate lucrurile lucrează împreună spre binele aceluia care iubesc pe Dumnezeu, a celor care sunt chemați după planul Său; și noi avem certitudinea că noi tocmai conform acestui plan trebuie să fim asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întâiul-născut între mai mulți frați; că El, pe aceia care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și aceia, pe care El i-a chemat, i-a și îndreptățit; și pe cei care El i-a îndreptățit, pe aceia i-a și glorificat. Astfel noi putem rosti acum vorbirea triumfală a apostolului: „Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?” Da, noi avem voie să ne odihnim având deplina convingere că nici moartea nici viața, nici îngerii nici stăpânirile, nici lucrurile de acum și nici cele viitoare, nici autoritățile, nici înălțimile și nici adâncimile, și nici vreo altă făptură nu va putea să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru (Romani 8.28-39).

3. Un lucru însă trebuie luat în seamă în privința aceasta: în timp ce pentru sufletul nostru răscumpărarea este deja desăvârșită, noi trebuie să așteptăm încă desăvârșirea răscumpărării noastre – cu privire la trupul nostru. Scoși din Egipt și trecuți prin Marea Roșie, având Duhul Sfânt ca arvună a moștenirii noastre, noi așteptăm încă înfierea, răscumpărarea trupului nostru. Căci în realitate noi ne aflăm încă în pustiu și prin trupurile noastre suntem legați cu o creație care suspină; și totodată și noi suspinăm, noi, cei care avem în noi înșine cele dintâi roade ale Duhului, prin aceea că așteptăm timpul când și trupurile noastre vor fi răscumpărate (Romani 8.23).

2. *Hristos, Răscumpărătorul nostru*

*Chiar dacă se sfărâmă casa pământească
Și chiar dacă lumea-îmbătrânește,
Hristos țărâna poate să o pregătească
Și-o nouă-nfățișare-i dăruiește.
El trupul celui care crede îl formează
Să se asemene cu chipul Său divin,
Și chiar creația nu mai oftează,
Fiind eliberată de-al ei chin.*

Căci aceasta așteptăm noi, până când El va veni, ca să ne ia la Sine (Filipeni 3.20,21). Atunci vom vedea de asemenea, cât de desăvârșită este răscumpărarea făcută de El pentru poporul Său, și anume așa de desăvârșită, că nu va rămâne absolut nimic în mâna vrăjmașului; ci duhul, sufletul și trupul vor fi salvate în aceeași măsură și vor deveni proprietatea Lui.

Dacă privim acum lucrarea Lui în toată dimensiunea ei, cu siguranță vom putea constata cu inima fericită că Hristos este Răscumpărătorul nostru. La aceasta niciodată nu ar trebui să uităm cu ce preț El ne-a răscumpărat pentru Dumnezeu; la care ne vine ușor să spunem: „Cu sângele Său!” Dar cât de puțin înțelegem noi aceste cuvinte; cât de puțin pătrundem în faptul că El S-a dat la moarte, a lăsat să vină asupra Sa toată mânia, pe care de fapt noi am fi meritat-o, și a fost făcut păcat pentru noi, pentru ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El. Cu cât studiem mai mult aceasta, cu atât mai mult se va ridica cu siguranță în inimile noastre exclamația permanentă de adorare: „A Aceluia care ne iubește și ne-a spălat de păcatele noastre în sângele Său și ne-a făcut o împărăție, preoți pentru Dumnezeu și Tatăl Său: a Lui fie gloria și puterea în vecii vecilor! Amin.” (Apocalipsa 1.5,6).

În acest studiu nu vrem să ne ocupăm mai în detaliu cu aspectul mult mai larg al răscumpărării. Hristos a gustat moartea și pentru tot (Evrei 2.9), de aceea odată toate lucrurile vor fi supuse împreună puterii Sale (Efeseni 1.10; Evrei 2.8). Ni se spune foarte clar, că El a cumpărat tot ogorul (Matei 13.43) și de asemenea și pe toți oamenii (2 Petru 2.1).

Ce responsabilitate avem noi deci ca popor răscumpărat? Mai întâi și înainte de toate trebuie să recunoaștem că noi aparținem Aceluia care ne-a răscumpărat. Adevărul acesta este prezentat permanent clar de către Scriptură, deja în Vechiul Testament: „Și acum, așa zice Domnul, care te-a creat, Iacove, și Cel care te-a întocmit, Israele: «Nu te teme, pentru că Eu te-am răscumpărat, te-am chemat pe nume, ești *al Meu*.»” (Isaia 43.1) De aceea apostolul se numește deseori rob al lui Isus Hristos. Căci deoarece Domnul Isus în harul Său minunat și în dragostea Sa minunată a plătit banii răscumpărării pentru noi, El Și-a dobândit și orice drept asupra a ceea ce a dobândit, asupra a ceea ce noi suntem și avem. Începând de acum suntem proprietatea Lui. Aceasta include însă două aspecte: privilegiu și responsabilitate. Noi avem privilegiul să aparținem lui Hristos, să fim ai Lui, să fim legați cu El prin legături deosebite, căci El a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine la moarte pentru ea; motiv pentru care noi suntem și subiecte ale purtării Sale de grijă deosebită, ale afecțiunii și dragostei Sale. Astfel noi putem spune acum: „Preaiubitul meu este al meu și eu sunt al Lui”; da, chiar mai mult: „Eu sunt al Preaiubitului meu și dorința Lui este după mine” (Cântarea Cântărilor 2.16; 7.10). Ce plăcut și binecuvântat este gândul, că El printr-un drept, care niciodată nu Îi poate fi anulat, ne-a

câștigat ca posesiune a Sa! Ce liniște dă aceasta sufletelor noastre, să-și amintească, că noi suntem ai Lui! În îngrijorări, neliniște și necazuri, în nopțile liniștite de veghere, despărțiți de tot ce ne înconjoară – ce bine face să ne îndreptăm privirea spre El și să putem spune: „Tu ne-ai răscumpărat, și acum suntem ai Tăi – ai Tăi pentru veșnicie!”

Însă privilegiul acesta aduce cu sine și responsabilitate, ca în umblare și trăire să lăsăm să se vadă practic că suntem ai Săi, că nu mai trăim pentru noi înșine, ci trăim pentru El, Cel care a murit și a înviat pentru noi (2 Corinteni 5.15). Căci prin răscumpărarea noastră am fost puși deoparte dintre toate popoarele pământului; de aceea trebuie ca noi să ne deosebim de ele, prin aceea că pe căile noastre mărturisim că aparținem Răscumpărătorului nostru. Depinde de fiecare din noi să ne întrebăm înaintea Domnului în ce măsură facem aceasta; dacă noi ca popor răscumpărat suntem despărțiți și de oamenii din jurul nostru, așa cum de exemplu poporul Israel în pustiu era despărțit de semințiile care îl înconjurau. Desigur în acest caz era vorba de o despărțire pur exterioară, dar care cu siguranță a fost gândită ca model și exemplu pentru o despărțire care va fi mai veritabilă decât a lor, mai veritabilă pentru că răscumpărarea noastră are un caracter mult mai profund decât a lor. Pentru noi însă se pune întrebarea, dacă noi mărturisim zilnic cu inima, viața și buzele, că aparținem lui Hristos.

Această întrebare ne conduce la o responsabilitate deosebită în legătură cu răscumpărarea noastră, așa cum o exprimă apostolul Pavel. El scrie credincioșilor din Corint: „Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru!” (1 Corinteni 6.19,20). De aceea Dumnezeu Își revendică dreptul și asupra trupurilor noastre, căci El ne-a cumpărat cu un preț, motiv pentru care El dorește cu plăcere ca trupurile noastre să fie organe ale prezentării Sale Însăși. De aceea apostolul spune și în epistola către Romani, după ce el a explicat răscumpărarea în forma deplină: „Vă îndemn deci, fraților, prin îndurările lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta este slujirea voastră înțeleaptă” (Romani 12.1). Ce onoare ne este acordată, ca El să folosească trupurile noastre, care odinioară erau unelte ale lui satan, ca mijloace pentru prezentarea Lui Însuși, pentru ca Dumnezeu să fie glorificat! Vai, satan nu știa nicidecum ce a făcut acolo, atunci când a întărâtat pe iudei să lase să omoare pe Hristos. Prin aceasta într-adevăr i-a reușit să alunge pe Hristos de pe suprafața acestui pământ; dar care a fost urmarea? Mii de urmași ai lui Hristos sunt acum aici, a căror singură activitate constă în a reflecta asemănarea cu El; să poarte în trupurile lor omorârea lui Hristos, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupurile lor (2 Corinteni 4.10). În ce măsură fiecare dintre noi corespunde responsabilității sale în privința aceasta? Noi toți ar trebui să dovedim aceasta în practică; și dacă facem aceasta și mărturisim eșecul nostru în privința aceasta, atunci avem dreptul să ne sprijinim cu totul pe El, și vom face aceasta, ca să cerem har și putere ca să ne dedicăm pe deplin lui Dumnezeu ca vii dintre morți, și să dăm mădularele noastre lui Dumnezeu ca unelte ale dreptății (Romani 6.13).

În afară de aceasta Pavel învață că noi trebuie să ne depărtăm și să respingem orice autoritate care se împotrivesc autorității lui Hristos. „Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor” (1 Corinteni 7.23). În privința aceasta nici măcar nu trebuie amintit, că prin aceasta el nu vrea să spună că pe noi nu ne mai interesează nicidecum lumea aceasta. Pe de

altă parte prin Duhul el dă indicații clare aceluia care ocupă această poziție. Dar ceea ce el scoate în evidență aici este prioritatea autorității lui Hristos; și astfel noi Îi aparținem, fiecare în situația în care se află, deoarece El ne-a răscumpărat cu un preț. „Pentru că robul chemat în Domnul este un eliberat al Domnului; tot astfel, cel care a fost chemat liber este rob al lui Hristos. Ați fost cumpărați cu un preț; nu vă faceți robi ai oamenilor” (1 Corinteni 7.22,23). Pentru confirmarea acestui adevăr el amintește robilor asemănător într-o altă scrisoare, că ei slujesc „Domnului, lui Hristos” (Coloseni 3.24). Oricare ar fi poziția, pe care noi o ocupăm în lumea aceasta, oricât de subordonată ar fi ea: noi nu trebuie să uităm, că noi aparținem lui Hristos, că El ne-a răscumpărat cu propriul Său sânge. De aceea ochiul nostru trebuie să fie îndreptat spre El; căci El este Domnul nostru, și noi Îi slujim.

Un alt loc din Scriptură ne îndreaptă atenția spre o altă responsabilitate: „... care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-Și curățească un popor pentru Sine, plin de râvnă pentru fapte bune” (Tit 2.14). Am văzut deja, că El ne-a dobândit pe baza răscumpărării; și gândul acesta este exprimat și în cuvintele „Și-a curățit un popor pentru Sine”. Însă aici sunt adăugate două lucruri, care potrivit cu dorința Sa ar trebui să caracterizeze poporul Său, pe care El l-a răscumpărat: țelul Său era să ne răscumpere din orice fărădelege, și anume atât în ceea ce privește puterea ei (Romani 6.14) cât și practica ei, și pentru ca noi să fim plini de râvnă în fapte bune. Deci noi ca răscumpărați ar trebui să fim văzuți ca unii care se despart de rău; și prin punerea deoparte pentru Hristos noi suntem caracterizați ca popor proprietate a Lui, ca popor deosebit, aparținând Lui; și noi trebuie să fim recunoscuți prin râvna noastră în fapte bune.

Este bine dacă ne verificăm pe baza unor astfel de locuri din Scriptură, pentru ca să recunoaștem greșelile noastre și să descoperim în ce măsură corespundem gândurilor lui Hristos cu privire la noi – țelului Său în răscumpărarea noastră. În privința aceasta să aplicăm în mod deosebit la noi cuvintele „plin de râvnă pentru fapte bune”. Într-adevăr în zilele noastre nu este o capcană mai mare decât activitatea exagerată, în care sufletul pierde toată părtașia lui și cu aceasta toată puterea, însă niciodată să nu se ajungă la indiferență cu privire la lucrările care sunt potrivit gândurilor lui Dumnezeu. „Pentru că suntem lucrarea Sa, creați în Hristos Isus pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2.10). De aceea noi avem și responsabilitatea să fim plin de râvnă în astfel de fapte.

Dacă ne îndreptăm spre Petru, vom găsi o altfel de responsabilitate în legătură cu răscumpărarea noastră. „Și, dacă-L chemați ca Tată pe Cel care, fără a privi la înfățișare, judecă după lucrarea fiecăruia, umblați în temere în timpul pribegiei voastre, știind că nu cu cele pieritoare, argint sau aur, ați fost răscumpărați din felul vostru deșert de viață moștenit de la părinți, ci cu sângele prețios al lui Hristos, ca al unui miel fără cusur și fără pată” (1 Petru 1.17-19). Petru ne aduce deci direct în prezența lui Dumnezeu, Tatăl, și anume ca pelerini, prin aceea că noi trebuie să umblăm cu temere în timpul pribegiei noastre, acea temere sfântă care a luat naștere prin sfințenia Sa, conform căreia sunt evaluate acum și faptele noastre. El dorește cu plăcere să ne aibă ca pelerini, care au fost scoși din Egipt și acum străbat pustiul și păstrează sfințenia, care sunt sfinți, deoarece Dumnezeu este sfânt (versetul 16). Căci noi am fost răscumpărați pentru Dumnezeu; și de aceea El cere de la noi să

fim corespunzători Lui în umblarea și căile noastre, să corespundem caracterului Lui. Deci cât de veghetori ar trebui să fim noi, să ne ținem departe de rău; să umblăm demni de chemarea noastră, cu care am fost chemați, având temerea de Dumnezeu înaintea ochilor noștri și știind că El privește la toate faptele noastre și că fără sfințenie nici un om nu va vedea vreodată pe Dumnezeu (Evrei 12.14).

În cele din urmă noi suntem mereu solicitați să privim înainte, spre ziua răscumpărării. De aceea ni se spune și că Duhul, care locuiește în noi, este „arvuna moștenirii noastre”, „pentru răscumpărarea posesiunii dobândite” (Efeseni 1.14); și iarăși, că noi nu trebuie să întristăm pe Duhul lui Dumnezeu, „cu care am fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării” (Efeseni 4.30). Abia atunci se poate primi și savura roada deplină a răscumpărării, când Domnul cu putere va lua în posesiune tot ceea ce El a răscumpărat prin sângele Său prețios. Cu privire la trup ne-am preocupat deja. Este însă mai mult de ținut seama: noi avem Duhul ca „arvună” a participării noastre viitoare depline la moștenirea care aparține lui Hristos, o moștenire la care El are dreptul prin răscumpărare, chiar dacă El a răscumpărat toate lucrurile, El Își va însuși moștenirea pe deplin abia atunci când El va avea adunați la Sine pe toți comoștenitorii, ca s-o savureze împreună cu ei. Noi așteptăm aceasta, nu numai venirea Domnului, învierea trupurilor noastre și glorificarea noastră împreună cu El, ci și timpul în care noi ca și comoștenitori vom lua în posesiune împreună cu El tot domeniul stăpânirii Sale, al fericirii și gloriei Sale, pe care El le-a câștigat prin moartea Sa – lucrarea Sa de răscumpărare -, deoarece toate au fost răscumpărate prin sângele Său prețios. Nu este de mirare, dacă în privința aceasta ni se spune că această împlinire va fi spre lauda gloriei lui Dumnezeu! Primirea noastră actuală în Preaiubitul este spre lauda gloriei harului Său; partea noastră cu Hristos la moștenirea Sa va fi spre lauda gloriei Sale. În această imagine a binecuvântărilor și măreției vom intra în curând prin harul Său. Căci dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, suntem și moștenitori, moștenitori ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos; și El așteaptă așa de mult momentul acela, când El va putea împlini dorința inimii Sale, să ne aibă la Sine, așa cum El S-a și rugat: „Tată, vreau ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru că M-ai iubit înainte de întemeierea lumii” (Ioan 17.24). El să ne facă capabili să umblăm deja acum ca aceia care așteaptă împlinirea unei astfel de fericiri!